

πολιτισμοῦ, ζωογόνον αἷμα ἔμεινεν ἐν ταῖς φλεβῖν ἡμῶν, καὶ ἡ τελευταία ράνις δὲν ἐχύθη . . . Ἀνέζησε λοιπὸν ἡ πεφιλημένη ἡμῶν πατρις Ἑλλάς μετὰ τὴν γλώσσάν της, ἣν ἠδυνήθη νὰ διατηρήσῃ· ἀνέζησε, ζῆ καὶ ζήσεται, καὶ οὐδέποτε μελανείμων πτέρυξ τοῦ θανάτου θέλει ἐγγίσει αὐτήν!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΕΚΙΟΣ.

Οἱ Γάμοι τῶν Φυτῶν.

(Συνέχεια ὄρα Φυλ. Α΄.) Ε΄

Ὅταν ἀναπτυχθέντες οἱ τε στήμονες καὶ ὁ ὕπερος ἀποκατασταθῶσιν εἰς ἡν κατάστασιν περιεγράψαμεν αὐτοὺς, τότε τὰ ἄνθη διέρχονται τοὺς μῆνας τοῦ μέλιτος· οἶονεὶ νυμφῖοι περιβάλλονται τὴν ποικίλην ἐκείνην τῶν χρωμάτων περιβολὴν ἡδονῆς συνάμα ἀλειφόμενοι μύροις καὶ τὴν μεγαλειτέρην ἐπενδύονται χάριν καὶ ζωηρότητα. Ἡ φύσις ἅπασα ὡσεὶ οἶκος γαμήλιος μεδιᾶ πανταχόθεν καὶ ἡδύλαλος ἀηδῶν εὐχαρὶς τονίζει τὸν ἐπιθαλάμιον, ἐνῶ οἱ δύο ἐρασταὶ (στήμονες καὶ ὕπερος) ὄργωντες ἀνταλλάσσουσι τὸ μυστηριῶδες φίλημα. Ἰπὸ τὰς θωπευτικὰς τοῦ ἑαρινοῦ ἡλίου ἀκτῖνας καὶ τὴν δροσερὰν τῆς πρωΐας αὔραν οἱ στήμονες διαρρηγνύονται καὶ ἐκχέοντες ἐναποθέτουσι τὴν ἑαυτῶν γύριν ἐπὶ τοῦ στίγματος. Οἱ κόκκοι τῆς γύρεως ἀντλοῦντες τὴν προσήκουσαν ὑγρότητα ἀπὸ τε τῆς ἐπὶ τοῦ στίγματος ὑπαρχούσης κολλώδους οὐσίας καὶ τοῦ περιβάλλοντος σχηματίζουσι τὸ ὅπερ εἶδομεν ἔντερον, τὸ ὅποιον διὰ τοῦ στίγματος καὶ τοῦ στόλου ὀλοκλήρου κατέρχεται εἰς τὴν κοιλότητα τῆς ὠσθήκης, ἂν εἶναι μία, συναντᾷ ἐκεῖ που τὸ ὠάριον καὶ διὰ τῆς γνωστῆς πυλίδος εἰσελθὼν γονυμοποιεῖ αὐτό.